

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. D. N.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2023, č. j. OAM-168/ZA-P07-HA13-2023, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2023, č. j. 13 Az 12/2023 - 11,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2023. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Při posouzení věci vycházel městský soud z následujících skutečností. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 12. 5. 2023. O tom nebylo mezi účastníky sporu. Posledním dnem lhůty k podání žaloby byl podle § 32 odst. 1 zákona o azylu v návaznosti na § 40 odst. 1 s. ř. s. den 29. 5. 2023. Žaloba však byla odeslána městskému soudu teprve dne 30. 5. 2023, tedy opožděně.

[3] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky a pro nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Konkrétně stěžovatel namítal, že napadené usnesení se zakládá na chybných údajích, neboť svoji žalobu zaslal v zákonné lhůtě dne

29. 5. 2023, pouze ji nedopatřením adresoval ministerstvu vnitra, nikoliv soudu. Do dispozice žalovaného správního orgánu se však dostala včas. Stěžovatel má zároveň za to, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť městský soud se odklonil od ustálené judikatury své i Nejvyššího správního soudu. Od jakého názoru či jakých judikátů se měl městský soud při rozhodování ve věci odchýlit, stěžovatel neuvedl. Závěrem navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání věcných námitek, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[5] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[6] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věci azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[7] Stěžovatel sám nedefinoval explicitně žádnou právní otázku, k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit v zájmu sjednocování judikatury, a takovou otázku ve věci nenalezl ani soud z úřední povinnosti. Lze se pouze domnívat, že stěžovatelovo neurčité tvrzení o nedodržení dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu se týkalo otázky počítání lhůt k podání žaloby v případě, že žaloba byla zaslána místo příslušnému soudu žalovanému správnímu orgánu. Zde však musí Nejvyšší správní soud upozornit, že podání žaloby u správního orgánu, který žalované rozhodnutí vydal, zachovávalo lhůtu podle § 72 odst. 1 s. ř. s. jen ve znění účinném do 31. 12. 2011. Novelou s. ř. s. uskutečněnou zákonem č. 303/2011 Sb. bylo toto beneficium ze zákona vypuštěno a rozhodující pro zachování lhůty je tak pouze den, kdy byla žaloba zaslána příslušnému soudu. Není zde tedy žádná sporná právní otázka, k níž by se mohl Nejvyšší správní soud dále jakkoliv vyjádřit. Tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pak nemá žádný dotyk s rozhodovacími důvody, na nichž městský soud své rozhodnutí postavil. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[8] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. dubna 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu